

ELS GRANS CAMPIONS MALLORQUINS

Per MIGUEL VIDAL

El ciclista Jaume Mayol Nadal i la nedadora Carme Guardia Amer, primers mallorquins campions d'Espanya; Cristóbal Tauler, primer mallorquí campió del món.

Guillem Timoner, primer espanyol campió del món de ciclisme; Elena Gómez, primera espanyola campiona del món de gimnàstica.

Rafel Nadal (tennis), Jorge Lorenzo (motociclisme), Marga Fullana (ciclisme), Brigitte Yague (taekwondo), Luís Vidal (culturisme), Rudy Fernández (basquetbol) i Mario Mola (triatló) las darreras fronteras.

El cicliste *porrerenc* Joan Llaneras, el més llorejat.

El Museu de l'Esport del Consell de Mallorca està cridat a ésser el depositari final de la autèntica memòria històrica del nostre esport. La casa de tots els esportistes nascuts a aquesta terra de campions que es Mallorca. Memòria històrica juntament amb els diaris, això que resti clar, perquè, per exemple, l'Última Hora de Palma va néixer tres anys abans de que l'aristòcrata francès Pierre de Coubertin posés en funcionament, el 1896 a Atenes, les Olimpíades modernes. El primer cop que el terme *football* aparegué a les seves pàgines va ser el gener de 1894, en referència a un equip d'anglesos que treballaven a les mines de Riotinto, Huelva, i que s'havia posat per nom *Recreation*. Ni més ni menys que l'actual Recreativo. Només cinc anys abans de que el ciutadà suís Hans Gamper fundés el FC Barcelona o vuit anys abans que els catalans germans Padrós fundessin el Reial Madrid el 6 de març de 1902.

El naixement el març de 1916 de l'Alfons XIII, actual RCD Mallorca, va animar molt l'ambient esportiu de l'illa i, en definitiva, els espais que els diaris dedicaven a l'esport en general i al *football* en particular. Els històrics ascensos de l'equip vermell a Segona Divisió la temporada 1943-44 i a Primera Divisió la 1959-60 van fer vessar rius de tinta. Des de llavors, el Mallorca ha estat el màxim acaparador d'espais i també dipositari

d'incontenibles alegries com el títol de campió d'Espanya el 2003 o la final europea de Birmingham el 1999.

EL CICLISME SEMPRE HA DONAT MOLT DE JOC

Per fer una descripció cronològica dels esdeveniments que ocupaven les pàgines dels rotatius, s'ha de saltar d'esport en esport i centrar-se en les individualitats. Començant pel primer mallorquí que es proclamà campió d'Espanya, Jaume Mayol Nadal. Nascut el 4 de febrer de 1890 a Fornalutx, marxà amb els seus pares a viure a Marsella i ja només venia a Mallorca per competir. En una d'aquestes “visites”, el 15 de juny de 1913, es proclamà campió d'Espanya darrere moto al Velòdrom de Tirador de Palma. El ciclisme, en realitat, sempre ha donat molt de joc, ja que després de Mayol les gestes es succeïren.

Recordem Simó Febrer Serra, nascut a Felanitx el 18 de maig del 1895, que fou el primer mallorquí a guanyar un títol nacional fora de Mallorca. Gall a galliner extern, Simó Febrer va ser campió d'Espanya en Ruta a Bilbao l'1 d'agost de 1915, feta que repetí a Sevilla el 2 de juny de 1918. També va ser campió d'Espanya darrere moto el 1914, el 1916 i el 1918.

Guillem Timoner Obrador, nascut a Felanitx el 24 de març de 1926, ocupà portades en convertir-se el 1955 en el primer ciclista

espanyol a conquerir un Campionat del món. Va ser en l'especialitat darrere moto de mig fons al Velòdrom Vigorelli de Milà (Itàlia) i a partir de llavors conquerí cinc diademes universals més: el 1959 a Àmsterdam (Holanda); el 1960 a Leipzig (Alemanya); el 1962 de nou a Milà (Itàlia); el 1964 a Paris (França) i el 1965 a San Sebastián (Espanya). Timoner marcà una nova frontera fins que, a un poble ben proper al seu, va néixer el 17 de maig de 1969 Joan Llaneras Rosselló, qui amb el temps es convertí en la nova dimensió. Considerat un dels més grans de la història del ciclisme de pista, figura per propi dret a l'Olimp de l'esport mundial. Pluricampió de Balears i d'Espanya en pista, temptà la sort -amb escàs èxit- a carretera, i fins i tot participà en alguna edició de la Volta Ciclista a Espanya i al Giro d'Itàlia.

Joan Llaneras ha participat a quatre Olimpíades: Atlanta 1996, on es classificà cinquè en persecució per equips i sisè en puntuació; Sidney 2000, on guanyà la medalla d'or en puntuació; Atenes 2004, on obtingué la medalla de plata en puntuació i Pekin 2008, on tornà a aconseguir la medalla d'or en puntuació i la de plata en cursa a l'americana fent tàndem amb el també mallorquí Antoni Tauler. Això el convertí en l'esportista espanyol que més medalles olímpiques d'or ha aconseguit.

Llaneras ha estat campió del món en set ocasions: en puntuació a Manchester (Anglaterra) el 1996 i 2000 i a Bordeus (França) el 1998; en cursa a l'americana a Perth (Austràlia) el 1997 formant

parella amb Miguel Alzamora Riera; a Berlín (Alemanya) el 1999 i a Bordeus el 2006 amb el català Isaac Gálvez de parella; en persecució a Palma el 2007.

EL 2000 li arribà el seu èxit més espectacular: es proclamà campió olímpic després de guanyar la medalla d'or als Jocs Olímpics de Sydney en la modalitat de puntuació. A més d'aquest, el 2000 es tancà amb un èxit enorme per Llaneras, que va guanyar la Copa del Món en dues ocasions: Moscou i Mèxic. Medalla de plata i subcampió del món en puntuació al Mundial celebrat a Stuttgart (Alemanya) l'agost del 2003. Medalla d'or en puntuació a la Copa del Món disputada el maig del 2004. El 24 d'agost de 2004 conquerí la medalla de bronze en puntuació al Campionat del Món disputat a Los Angeles (Califòrnia). El 2006, en conquerir al velòdrom de Bordeus el seu sisè títol de campió del món, igualava el mític registre del també mallorquí universal Guillem Timoner. El 31 de març del 2007, davant del seu públic al velòdrom Palma Arena, Joan Llaneras assolí la màxima glòria del ciclisme de pista amb el seu setè títol de campió del món després d'imposar-se en la final de persecució. Guillem Timoner va presenciar en directe la gesta. Les dues medalles, una d'or i l'altra de plata, a l'Olimpíada de Pekin, van tancar amb brillantor una llarga carrera farcida d'èxits.

DE MARGA FULLANA A ELENA GÓMEZ

Entre Timoner i Llaneras, las fronteras, hi han circulat grans figures del ciclisme nacional i internacional, com els mítics Miquel Gual, Gabriel Company, Antoni Karmany, Andreu Trobat, Gabriel Mas, Miquel Mas Gayà -campió del món amateur darrere moto- i Jaume Pou Santandreu.

Pel que fa al ciclisme femení, les pioneres Maria Mora i Magdalena Rigo obriren el camí per a que Margalida Fullana escalés fins el punt més alt.

Margalida Fullana Riera va néixer a Sant Llorenç des Cardassar el 2 d'abril del 1972, filla del també ciclista Jaume Fullana Rosselló. El 1998 va guanyar el Campionat d'Espanya en l'especialitat de bicicleta tot terreny. El 1999 s'endugué la Copa del Món a Madrid, Plymouth (Anglaterra) i Houffalize (Bèlgica), i es proclamà campiona del món en cursa de relleu per equips i campiona del món de camp a través a Are (Suècia). El mateix any, fou campiona d'Espanya de bicicleta tot terreny i de fons a carretera. L'any 2000 tornà a proclamar-se campiona del món individual i per equips a Granada i fou medalla de bronze als Jocs Olímpics de Sydney. Ha estat guardonada amb la medalla del Reial Ordre del Mèrit Esportiu (2000) i amb el Premi Ramon Llull a l'activitat esportiva (2001). El 19 de juliol de 2003, a León,

revalidà el títol de campiona d'Espanya de bicicleta tot terreny i el 24 d'agost de 2003 aconseguí la medalla de bronze en la modalitat de camp a través al Campionat d'Europa celebrat a Graz (Àustria). El 2004 i 2005 es proclamà de nou campiona d'Espanya de bicicleta tot terreny, tot mostrant el seu inqüestionable domini en aquesta categoria. El 2005 guanyà la medalla de bronze al Campionat d'Europa celebrat a la localitat alemanya de Kluisbergen. El 30 de juliol de 2006 es coronà campiona d'Europa de bicicleta tot terreny a la ciutat italiana de Chies d'Alpago. Aquell mateix any, tornà a proclamar-se campiona d'Espanya. El 2008, a més de ser de nou campiona d'Espanya es proclamà campiona del món a Val di Sole (Itàlia).

Carme Guardia Amer, la primera dona mallorquina campiona d'Espanya -en aquest cas de natació el 1940 i 1941- obrí una sendera que de moment acaba amb Elena Gómez Servera, la primera dona espanyola campiona del món de gimnàstica. Elena Gómez va néixer el 14 de novembre de 1985 a Manacor. Començà als sis anys al Gimnàs Can Costa, al seu poble natal, sota les ordres de Joana Maria Rigo. Prest demostrà ser la millor gimnasta de Balears i amb catorze anys fou seleccionada per formar part de l'equip olímpic que es preparava a l'escola Blume de Madrid per a l'Olimpíada d'Atenes 2004. El 7 de juliol de 2002 es proclamà campiona d'Espanya absoluta a Pozuelo de Alarcón (Madrid) i el 24 de novembre de 2002, a Debrecen (Hongria), es convertí en la primera dona espanyola campiona del món en

gimnàstica artística. L'agost del 2003, al Mundial d'Anaheim (Califòrnia), no només liderà l'equip espanyol femení que aconseguí el seu passaport olímpic a la capital grega, sinó que a nivell individual s'emportà la medalla de bronze en exercicis de terra. El 2 de maig del 2004, a Àmsterdam, guanyà la medalla de plata en exercicis de terra al Campionat d'Europa. El 17 de juliol del 2004, a Vilassar de Mar (Catalunya), es proclamà campiona d'Espanya absoluta en gimnàstica artística.

També cal citar **Brigit Yague Enrique**, nascuda a Palma el 15 de març de 1981. Pertany a la Selecció Espanyola de Taekwondo des de l'any 1997. Campiona d'Espanya absoluta en el pes minimosca (menys de 47 quilos) el 1998, 2000, 2001, 2002 i 2003.

El 1998 es proclamà a Turquia campiona del món júnior i el mateix any, a Holanda, campiona d'Europa absoluta. L'any 2001 fou medalla de plata absoluta al Campionat del Món a Corea i el 2002 fou novament campiona del món absoluta a Turquia. Participà amb la selecció espanyola als Jocs Olímpics de Sydney 2000 i el 2002 fou nominada millor competidora d'Espanya.

El 26 de setembre es proclamà campiona del món absoluta de pes minimosca a Garmish Partenkirchen (Alemanya). Des del 2002 posseeix el cinturó negre de taekwondo i tornà a fer-se amb el títol de campiona d'Europa l'any 2004. El 6 de febrer del 2005 es proclamà a Leganés campiona d'Espanya de pes mosca.

El 17 de setembre de 2006 guanyà la medalla d'or en la categoria mosca a la Copa del Món disputada a Bangkok (Tailàndia). El 10

d'abril del 2008 es proclamà a Roma campiona d'Europa en la categoria de -51 quilos després de derrotar en la final a la britànica Carolina Fischer en un contundent 7-3. L'octubre de 2009, a Copenhague, entrava a la llegenda del taekwondo espanyol al conquerir el seu tercer títol de Campiona del Món.

EL DARRERS MITES

Per les pàgines dels diaris hi han desfilat tots i cadascun dels esportistes, de naixement o d'adopció, que viuen i estimen Mallorca. Una terra que no només ha lliurat molts campions del món sinó que actualment domina l'actualitat informativa amb figures de la importància dels tennistes **Carles Moyà Llompart** i **Rafel Nadal**, el pilot **Jorge Lorenzo Guerrero**, el jugador de basquetbol **Rudy Fernández** o el culturista **Luís Vidal**.

Rafel Nadal Parera, la darrera frontera, convertit gràcies als seus èxits al món del tennis en un mallorquí universal, va néixer el 3 de juny de 1986 a Manacor. Fou campió d'Espanya aleví el 1997 i 1998 i campió d'Espanya infantil el 1998, 1999 i 2000. Campió d'Europa el 1998 i 1999, aquest darrer any amb la selecció Sub-13. Campió del món infantil el 2000 i cadet el 2002 formant equip amb el també mallorquí Tomeu Salvà. Als quinze anys i deu mesos es convertí en el novè tennista de la història que ha guanyat

el seu primer partit ATP abans dels setze anys -contra Ramón Delgado al Mallorca Open- i el 3 d'agost del 2003 guanyà a El Espinar el seu primer torneig al circuit de l'ATP. Sense temps per adaptar-se a l'herba, Rafel Nadal assolí la tercera ronda a Wimbledon amb disset anys, un resultat només millorat per l'alemany Boris Becker quan guanyà l'any 1985. Rafel Nadal acabà l'any 2003 col·locat en la cinquantesena posició de l'ATP, fet que el converteix en el jugador més jove de la història que es situa entre els cinquanta millors del món, només al darrere del nord-americà Michael Chang, que fou cinquè el 1989 amb disset anys. El 15 de novembre del 2003 es proclamà campió d'Espanya per equips amb el Club de Tennis Barcelona i el gener del 2004 fou seleccionat per integrar-se a l'equip espanyol per a l'eliminatòria de

la Copa Davis contra la República Txeca a la ciutat de Brno, convertit així en el jugador més jove en la història de la participació espanyola a la Copa Davis, on de fet aconseguí el punt decisiu per superar els txecs als vuitens de final. El desembre del 2004, a Sevilla, va tenir una important participació en la conquesta de la Copa Davis i es convertí, a més a més, en el jugador més jove de la història de la competició a fer-ho. Eñ 2005 es proclamà vencedor del Roland Garros despés de vèncer en semifinals al suís Roger Federer i en la final a l'argentí Mariano Puerta.

De ple en l'escalada d'èxits personals i ja número dos del tennis mundial, Rafel Nadal entrà a la història amb majúscules del tennis el 14 de maig del 2006 en vèncer en la final del Masters Series de Roma al número u, el suís Roger Federer, fet que suposava la seva victòria consecutiva número 53 sobre terra batuda i igualava el rècord que detenia des de començaments dels anys setanta l'argentí Guillermo Vilas. Rècord que Rafel Nadal va batre amb la victòria consecutiva número 54 el 29 de maig al seu primer partit del torneig Roland Garros de Paris després de guanyar per 6-2, 7-5 i 6-1 al suec Sonderling. Aquell dia Nadal entrà definitivament a la història del tennis mundial com el millor jugador de tots els temps sobre terra batuda. El 2006, 2007 i 2008 guanyà per segon, tercer i quart anys consecutius el Roland Garros. Obtingué la medalla d'or als Jocs Olímpics de Pekín el 2008, any que rebé el Premi Príncep d'Astúries dels Esports.

El 2009, a pesar de les lesions, va esser un gran any, carregat de éxits, ja que va guanyar el Masters de Roma, el Compte de Godó, el Masters de Montecarlo, el Masters de Indian Wells i l'Open d'Australia. El Roland Garros l'assolit sis vegades consecutivas, del 2005 al 2011.

Carles Moyà Llompарт, també tennista, va néixer a Palma el 27 d'agost del 1976. Es formà a l'escola del Gran Playa Tennis Club i, el 1992, continuà la seva formació al Centre d'Alt Rendiment (CAR) de Sant Cugat del Vallès. A partir de 1995 pertany a

l'Associació de Tennistes Professionals (ATP). Els anys 1995 i 1996 es situà entre els cent millors jugadors del món i a finals del 1997 es classificà entre els deu primers jugadors de l'ATP. El 1998 guanyà el trofeu Roland Garros de Paris i el 1999 arribà a ser número u del món, coincidint amb el torneig de Miami, convertit en el primer tennista mallorquí que aconseguia aquest honor. Aquell mateix any, participà un cop més al torneig Roland Garros, malgrat arrossegar les seqüeles d'una important lesió a l'esquena que el mantingué força mesos allunyat de les pistes. L'any 2000 tornà a competir en plenitud de facultats i guanyà el torneig d'Estoril i el Màster d'Espanya. El 2002 fou el millor tennista europeu de l'ATP i el 2003, a més d'imposar-se al torneig Comte de Godó, fou finalista de la Copa Davis a Melbourne (Austràlia) amb la selecció espanyola. El 5 de desembre del 2004 conquerí, enfrontat al nord-americà Andy Roddick, el punt decisiu per a què Espanya es proclamés a Sevilla guanyadora de la Copa Davis. L'equip espanyol estava compost, a més de per Moyà, per Rafel Nadal, Juan Carlos Ferrero i Tommy Robredo.

Jorge Lorenzo Guerrero va néixer el 4 de maig de 1987 a Palma. Fou un prodigi de la precocitat, ja que amb tres anys pilotava una moto de 50 cc construïda pel seu pare i amb sis es proclamava campió de Balears de minicross aleví. Amb onze anys guanyà el campionat d'Espanya Copa Aprilia de 50 cc, convertit així en el corredor més jove en la història de la competició. L'any

següent tornà a ser campió nacional de 125 cc. L'any 2000, amb tretze anys, participà al campionat d'Espanya absolut amb una Honda 125 cc. El 2001 prengué part del campionat d'Europa i fou segon al Premi de la República Txeca i primer al Gran Premi de Portugal disputat a Braga, convertit així en el pilot més jove a aconseguir-ho i el 2003 en el més jove a participar en un campionat mundial de motociclisme. Jorge Lorenzo ho féu amb l'equip CajaMadrid Derbi, aconseguint un sisè lloc el 7 de setembre del 2003 al Gran Premi de Portugal disputat a Estoril. També un primer lloc, fet que el convertí en el segon pilot més jove de la història, després de l'italià Marco Melandri, a guanyar una carrera del Mundial. Fou el 20 de setembre del 2003, quan guanyà a Rio de Janeiro el Gran Premi de Brasil.

Però el seu gran èxit, allò que el convertí en una llegenda als dinou anys, encara havia d'arribar: el títol de campió del món aconseguit el 29 d'octubre del 2006 al circuit Ricardo Tormo de la ciutat valenciana de Cheste en 150 cc. Un títol que revalidà el 21 d'octubre del 2007 a Kuala Lumpur (Malàisia) proclamant-se de nou campió del món, aquest cop en 250 cc.

Rodolfo “Rudy” Fernández Farrés, va néixer el 4 d'abril de 1985 a Palma. Joga com escorta i medeix 194 cm d'alçada. Començà a jugar al San José Obrero de Palma i posteriorment s'integrà als equips inferiors de Badalona. La temporada 2001-02 va formar part del Joventut júnior i debutà a la lliga ACB amb el

DKV Joventut. Com a internacional, fou medalla de bronze al Campionat d'Europa cadet (Estònia, 2001) i medalla de plata amb la selecció nacional júnior al torneig de Mannheim, considerat un campionat del món de caràcter oficiós. Fou finalista de la Copa del Rei 2004, en el torneig de la qual fou nominat millor jugador. El 23 de juliol del 2004 debutà a Palma amb la selecció espanyola absoluta de basquetbol contra Croàcia, convertit així als dinou anys en el segon jugador més jove de la història -després de Juan Antonio Corbalán- a jugar amb la selecció espanyola absoluta de basquetbol. A més, ho féu a la ciutat que el veié néixer: Palma. El 3 de setembre del 2006 es proclamà campió del món de basquetbol dins la selecció espanyola que aconseguí la medalla d'or al Mundial de Tokio després de vèncer en la final a Grècia. L'octubre del 2008 debutà a la NBA en les files del Trail Blazers de Portland (EEUU).

Luís Antonio Vidal Butler, de pare mallorquí i mare francesa, va néixer el 20 de novembre del 1968 a Madrid i viu a Palma des de 1997. Internacional juvenil de futbol, on s'inicià en el món esportiu, i campió del món de culturisme. Com futbolista, ha estat dos cops campió d'Espanya a la divisió d'honor de juvenils Sub-19 amb el Reial Madrid i, també amb aquest equip, guanyà una Copa del Rei juvenil. Fou internacional Sub-16 contra Portugal i, posteriorment, jugà amb el **Múrcia, Maspalomas, Cordova, Alcalà i Carabantxel**.

Com culturista, ha estat varies vegades campió i subcampió d'Espanya. L'any 2002 fou medalla de bronze individual al Mundial de Tenerife organitzat per la Worl Amateur Body Building Association (WABBA). Guanyà el 2003 i 2004 el campionat nacional "Memorial Eusebio Esteban" en la categoria semipesant .

El 18 de novembre del 2006 a Torremolinos (Màlaga) es proclamà campió d'Espanya absolut i una setmana més tard participà al Mundial WABBA Grècia 2006 a Atenes, on va quedà en vuitena posició. EL 2 de juny del 2007 es proclamà campió d'Espanya absolut al Campionat d'Espanya de Culturisme i Fitness WABBA, que es realitzà a la Sala Tropicana d'Adeje (Tenerife). També guanyà l'Open Fitness WABBA i l'Olimpia AEF 2007. Però el millor encara havia d'arribar, ja que el 17 de juny del 2007 es proclamà a Alzey (Alemanya) campió d'Europa de la seva categoria en talla baixa i l'11 de novembre del 2007, a la ciutat russa d'Ekaterinburg, es proclamà campió del món en talla baixa. El novembre del 2008 quedà setè en professionals al Campionat del Món disputat a Cancún (Mèxic) i guanyà a la ciutat italiana de Bolonya el Due Torri, campionat professional més dur d'Europa.

Mario Mola Díaz, nascut a Palma el 23 de febrer de 1990, ha entrat en la història com el primer espanyol en proclamar-se

Campió del Món Júnior en Triatló. Va ocórrer en la localitat australiana de Gold Coast donant una autèntica lliçó de poderío en els 5000 metres finals i entrant en la meta amb un avantatge de setze segons sobre el segon classificat, el britànic Jonathan Brownlee, medalla de plata, i vint segons sobre el tercer, l'hongarès Kristof Kiraly, medalla de bronze. La progressió de Mario Mola ha estat espectacular, tant en duatlón com en triatló. Campió d'Espanya Júnior de triatló en 2007 i 2008; subcampeón d'Europa júnior individual de duatlón en 2008, a més de Campió d'Europa i Campió del Món Júnior per equips en duatlón en 2008. Progressió confirmada per aquest títol de Campió del Món Júnior individual en triatló conquistat a Austràlia, i la Medalla de Plata en Duatlón en el Campionat del Món disputat en Concord (Estats Units) i que fa de 2009 un gran any per a aquest atleta palmèsano.

Dignes successors de llegendes com **Josep Amengual Domingo**, **Pere Carbonell Amengual** i **Albert March Mas**, en pesca submarina; **Manuel Olivares Lapeña**, **Miquel Àngel Nadal Homar** i **Albert Riera**, en futbol; **Emilio de la Cámara Perona**, **Antoni Peña Picó**, **Mateu Cañellas Martorell** i **Mario Mola**, en atletisme; **Cristóbal Tauler** i **Joan Seguí**, en tir olímpic; **Tomás Estela**, **Jordi Calafat** i **“Pepote” Ballester**, en vela; **Xavi Torres** en natació paralímpica i el boxejador **Gregori Vidal Vidal**. Aquest darrer fou tot un personatge. Va néixer a Palma el 14 de maig de 1908, als deu anys començà a navegar en una fràgil embarcació que feia el trajecte València-Marsella. El seu pare n'era el patró, i el petit Gregori treballava com a marmitó. Dos cops estaren a punt de naufragar i, empès per la por a les tempestes i pel seu esperit inquiet, Gregori ingressà a la cuina del restaurant marsellès Universale, on conegué un mallorquí

anomenat José Martí, propietari d'una sala de boxa a prop del moll. El convidà a visitar-la i Vidal s'aficionà al pugilisme. Poc temps després començà a actuar en públic i guanyà contra mitja dotzena de joves. Més tard es traslladà a Lieja (Bèlgica) on derrotà a Nicolas Petit-Biquet. A Paris triomfà contra Gustave Humery, Young Merceau i René Gabes. De tornada a Marsella guanyà a Lorenz i adoptà el nom de Young Martí com a homenatge al seu mestre i per evitar que els seus pares s'assabentessin de les seves aventures.

Obtingué tres triomfs consecutius a Londres contra George Carrand, George Kent i Billy Lewis; lluità a Barcelona contra Teodor Mural i Manuel González i, el 1927, embarcà rumb a Buenos Aires on tombà en una aclucada d'ulls al campió argentí Juan Lencinas i al peruà Antonio Terillo. EL 1928 embarcà rumb a Nova York per disputar la diadema universal de pes gall on perdé contra Kid Chocolate. Als Estats Units es canvià el nom de Young Martí pel de Vidal Gregory. Amb aquest nom, el 1929 al Madison Square Garden de Nova York, intentà novament l'assalt al títol mundial però tornà a perdre, aquest cop contra un dels millors púgils de la història: Alf Brown. El 1932 es coronà campió d'Espanya de pes gall, després de derrotar a Barcelona a Carles Flix. Aprofitar per tornà a Mallorca i realitzà un sol i espectacular combat a la plaça de bous de Palma, que s'ompli de gom a gom aquell 14 de novembre de 1932 per veure el triomf

devant l'àngles Jim Terry. El 1940, un cop retirat de la boxa, retornà a Nova York, on s'establí i morí.

I què podem dir de **Rafel Rullán Ribera**, un dels jugadors més importants i carismàtics de la història del basquetbol de l'estat i un dels més llorejats? Nascut a Palma el 8 de gener de 1952, el 1964 s'inicià en l'esport de cistella al Col·legi Lluís Vives. L'any 1966 ingressà a les categories inferiors del Reial Madrid. Passà al primer equip la temporada 1968-69 i s'hi mantingué fins la temporada 1986-87. Durant la seva participació al Reial Madrid fou campió d'Espanya de Lliga les temporades 1969-70, 1970-71, 1971-72, 1972-73, 1973-74, 1974-75, 1975-76, 1976-77, 1978-79, 1979-80, 1981-82, 1983-84, 1984-85 i 1985-86; campió d'Espanya de Copa les temporades 1969-70, 1970-71, 1971-72, 1972-73, 1973-74, 1974-75, 1976-77, 1984-85 i 1985-86; campió d'Europa les temporades 1973-74, 1977-78 i 1979-80; campió de la Recopa d'Europa la temporada 1983-84; campió intercontinental les temporades 1975-76, 1976-77 i 1977-78 i campió del món de clubs la temporada 1980-81. Entre 1971 i 1981 fou membre de la selecció espanyola de basquetbol, amb la que jugà 161 partits i obtingué la medalla de plata a l'Eurobasquet de 1973. Cinc cops ha estat component de la selecció europea. La temporada 1987-88 fitxà pel Collado Villalba i el 1988 abandonà el basquetbol professional.

De la mateixa manera perviurà sempre al record dels aficionats el primer mallorquí que s'emportà el títol de campió del món,

Cristóbal Tauler Alós, en aquest cas en la disciplina de tir olímpic. Tot i que nasqué a Palma el 1893, Tauler passà part de la seva vida a Felanitx, on es casà. El seu historial de triomfs és extens. El 1918, 1919 i 1920 fou campió de Mallorca de fusell 200 m i d'arma curta de guerra a 25 i 30 m respectivament. Inspector General de Policia i professor d'armes de l'Acadèmia de Policia de Madrid, el 1921 obtingué el títol de Mestre Tirador Nacional de fusell 200 m i el Diploma de Tirador de Primera Categoria amb arma curta de guerra 25 m i, l'any següent, es proclamà campió d'Espanya de tir de velocitat amb arma de guerra 25 m a Santander. El 1923 tornà a ser campió d'Espanya amb arma de guerra 50 m i guanyà la medalla d'or individual a la tirada internacional d'equips militars d'Espanya, França, Itàlia i Portugal.

El 1924 participà a l'Olimpíada de Paris. Al Campionat del Món del 1927 a Roma aconseguí la medalla de bronze per equips en la modalitat d'arma llarga lliure 300 m. EL 1928 participà a l'Olimpíada d'Amsterdam i quedà en la cinquena posició per equips. 1929 fou el seu millor any, ja que es proclamà campió d'Espanya en arma lliure 300 m i campió del món en arma lliure 300 m, en posició de genolls, a Estocolm (Suècia). El 1933 tornà a ser campió d'Espanya en fusell 200 m i subcampió del món de tir olímpic al Mundial celebrat a Granada. El 1948 participà a l'Olimpíada de Londres.

Però allò que reflecteix en tota la seva dimensió l'esperit altament competitiu dels esportistes mallorquins, malgrat les seves enormes desgràcies personals, són les gestes de Margalida Mora Rosselló i de Vicenç Xavier Torres Ramis, dos discapacitats que han estat capaços de gravar el seu nom al llibre d'or de l'èxit.

Margalida Mora Rosselló ha enlairat a categoria d'exemple el seu propi drama personal. La seva dimensió humana no té límits. Nascuda lliure, vigorosa, feliçment casada amb Bartomeu Picó Jordà i mare de quatre fills, un dia el fusell amb ulls del destí torçà la seva vida, però no doblegà ni una mica la seva fermesa.

El 13 de juliol de 1986 en un accident amb el camió que conduïa el seu marit per la carretera de Manacor, sofrí una lesió medular que la deixà prostrada en una cadira de rodes.

Per més que paraplàgica, Margalida Mora Rosselló, natural de Palma on nasqué el 6 d'agost de 1949, es féu forta, es refugià en la seva família i cercà en l'esport una escapatòria.

Des de 1989 és la millor d'Espanya (n'ha estat campiona una dotzena de vegades) i una de les millors del món en tir olímpic. Participà en dos Jocs Paralímpics: els de Barcelona 1992, on quedà quarta en una de les proves, i els d'Atlanta 1996, on quedà vuitena també en una de les proves.

Mora fou quarta al Mundial d'Stoke Mandeville (Anglaterra) el 1989 en individuals i campiona del món per equips en tir olímpic de precisió a Santander el 1998.

Vicenç Xavier Torres Ramis va néixer a Palma el 14 de juny de 1974. Amb una minusvalidesa d'amputació S5, SB3 i SM4, està considerat com un dels millors nedadors paralímpics de la història, una vertadera llegenda. El seu palmarès és impressionant i el seu domini internacional, aclaparador: campió del món en 150 metres estils el 1990, 1994 i 2002; campió del món en 50 metres braça el 1990, 1994 i 2002; campió del món en 50 metres papallona el 1990 i campió del món en 4x50 metres lliures el 1994 i 2002. Fou subcampió del món en 50 metres esquena (1990), 50 metres lliures (1990), 4x50 metres estils (1994) i bronze en 50 metres papallona (1994). El 2001 guanyà el campionat d'Europa en 150 i 4x50 metres estils, fou subcampió en 50 metres braça i tercer en 50 metres papallona, a Estocolm. El 2002 compta amb un total de 74 campionats d'Espanya guanyats en diverses modalitats i distàncies. Com paralímpic ha guanyat la medalla d'or en 4x50 metres lliures, la de plata en 150 i 4x50 metres estils i fou bronze en 100 metres braça i 50 metres papallona el els Jocs Paralímpics de Barcelona el 1992. Fou medalla d'or en 150 metres estils, plata en 4x50 metres lliures i bronze en 4x50 metres estils en els Jocs Paralímpics d'Atlanta 1996. Durant els Jocs Paralímpics de Sydney 2000 aconseguí la medalla d'or en 50 metres relleus, 4x50 i 150 metres estils i fou bronze en 50 metres braça. Des de 1989 ostenta el rècord mundial en 150 metres estils. El 2002 aconseguí nedar durant vint-i-quatre hores seguides, a Palma, i es proclamà a Mar del Plata

(Argentina) de nou campió del món en 150 metres estils i 4x50 metres estils. El juny del 2003 guanyà l'Open britànic i l'Open dels Estats Units, i a l'agost es proclamà a Brno campió d'Europa en 150 metres estils, 50 metres papallona i 50 metres braça. El 26 de setembre del 2004 conquerí la medalla de plata en la prova de 150 metres estils dels Jocs Paralímpics d'Atenes i, al matí següent es penjà la medalla de bronze en la prova de 4x50 metres estils. A Pekin 2008 obtingué la medalla de plata en 150 metres estils i la de bronze en 4x50 metres estils.

LLISTAT DE CAMPIONS DEL MÓN MALLORQUINS

ALÓS CRESPI, JOSEP.....Pesca esportiva
ALZAMORA RIERA, MIQUEL.....Ciclisme
AMENGUAL DOMINGO, JOSEP.....Pesca submarina
AMENGUAL GRIMALT, DANIEL.....Pesca esportiva
AMENGUAL MERA, MAGDALENA.....Pesca esportiva
AZOR SUÁREZ, LIDIA.....Arts marciais
BALLESTA NAVARRO, JERÓNIMA.....Petanca
BALLESTER MORAGUES, JOAN.....Pesca submarina
BALLESTER TULIESA, JOSEP LLUIS.....Vela
BOVER PIQUÉ, NÚRIA.....Vela
BONNIN LÓPEZ, EDUARD.....Kick Boxing
BUSQUETS SASTRE, BERNAT.....Culturisme
CABOT, BERNAT.....Pesca esportiva

CALAFAT ESTELRICH, JORDI..... Vela
CALZETA RUÍZ, MÓNICA.....Escacs
CAMPILLO FRONTERA, PEDRO.....Arts marciais
CARBONELL AMENGUAL, PERE.....Pesca submarina
CARBONELL MARTORELL, SEBASTIÀ...Pesca submarina
CARDELL, XAVIER..... Vela
CRESPÍ JAUME, MARGALIDA.....Natació
DE LA CÁMARA PERONA, EMILIO.....Atletisme
DÍAZ CODINA, CARLES.....Trial
DOLS BALLESTER, MATEO.....Pesca submarina
ESTELA MASSOT, TOMÀS..... Vela
ESTELA MIRÓ, MIQUEL..... Vela
FERNÁNDEZ FARRÉS, RODOLFO.....Basquetbol
FIOL VIVES, JAUME.....Pesca esportiva
FRAU, JOSÉ CARLOS..... Vela
FUENTES, RUBÉN.....Golf
FULLANA RIERA, MARGALIDA.....Ciclisme
GALLEGO DURÁN, MARINA..... Vela
GALMÉS, JOAN..... Vela
GARCÍA CAMPOS, JOAN.....Kick-boxing
GARCÍA CASTILLO, DAMIÀ.....Kick-boxing
GARCÍA LLABRÉS, ANTONI.....Pesca esportiva
GARCÍA PAJUELO, ANTONI.....Pesca esportiva
GIL SÁNCHEZ, JUAN DIEGO.....Natació paralímpica
GÓMEZ SERVERA, ELENA.....Gimnàstica

GÓMEZ VEGA, SILVIA.....Pesca esportiva
GOMIS VIVES, JOAN.....Pesca submarina
GUINDOS FONT, JORGE.....Pesca esportiva
HENARES VIDAL, MANUEL.....Pesca esportiva
JULIÀ PERELLÓ, MIQUEL.....Kàrting
LÓPEZ SCHMID, ANDRÉS.....Pesca esportiva
LORENZO GUERRERO, JORGE.....Motociclisme
LUPIÁÑEZ ARRÁEZ, ANTONIO.....Atletisme
LLANERAS ROSSELLÓ, JOAN.....Ciclisme
LLINÁS QUETGLAS, JULIÁN.....Natació
MARCH MAS, ALBERT.....Pesca submarina
MARTÍNEZ VICTORIA, ENRIQUE.....Pesca esportiva
MAS GAYÁ, MIQUEL.....Ciclisme
MOLA DÍAZ, MARIO.....Triatlón
MORA ROSSELLÓ, MARGALIDA.....Tir paralímpic
NADAL PARERA, RAFEL.....Tennis
PALACIOS MOYÁ, MARIA TERESA.....Frontennis
PÉREZ ADELVINO, MARÍA JOSÉ.....Petanca
PERTIERRA MONFORTE, VICKY.....Golf
PINYA FLORIT, ANTONI.....Atletisme
PONS SINTES, MARTÍ.....Pesca submarina
RAMIS PIERAS, JAUME MIQUEL.....Futbol universitari
RAMÓN REUS, JOAN.....Pesca submarina
RIGO LLINÁS, JUAN JOSÉ.....Arts marciais
ROIG SANTIAGO, ELENA.....Vela

ROMERO GUERRA, ANTONIA.....Natació paralímpica
RULLÁN RIBERA, RAFEL.....Basquetbol
SALAS COMPANY, BARTOMEU.....Pesca submarina
SALOM RIERA, ANDREU.....Natació de combat
SALVÁ VIDAL, BARTOMEU.....Tennis
SÁNCHEZ GONZÁLEZ, SUSANA.....Futbol Sala
SOLSONA FIOL, FIDEL.....Culturisme
SUMMERS RIBOT, SILVIA.....Vela
TAULER ALÓS, CRISTÓBAL.....Tir olímpic
TERRASA PUJOL, ÀNGEL GABRIEL.....Vela
TIMONER OBRADOR, GUILLEM.....Ciclisme
TORRES RAMIS, VICENÇ XAVIER.....Natació paralímpic
VALADÉS VENY, JOSÉ MANUEL.....Vela
VIDAL BUTLER, LUÍS ANTONIO.....Culturisme
YAGUE ENRIQUE, BRIGIT.....Taekwondo